

[Holstein.]

Jeg vil gerne have Lov at dvæle lidt ved den højtærede Statsministers Argumentation i denne Sag. Saa vidt jeg forstaaer den højtærede Statsminister, er hans Opfattelse den, at det ikke alene ikke kan lægges ham til Last, at han ikke har kendt den Skrivelse, som afdøde Kontorchef Arendrup oversendte til Finansudvalget til Tillægsbevillingsloven for 1925—26. Den højtærede daværende Stats- og Erhvervsminister mener, at han ikke alene ikke havde nogen Pligt, men at det var hans fulgode Ret ikke at kende Korrespondancen mellem hans Ministerium og Finansudvalget om Bevillingerne til hans Ministerium. Men ikke nok med det, den højtærede Stats- og Erhvervsminister mener, at det ogsaa var Departementschefens fulgode Ret at være uvidende om disse Udgiftsspørgsmaal, og at der ikke i denne Henseende kan bebrejdes Departementschefen grov Forsømmelse eller Skødesløshed.

Saaledes vurderer Lederen af dette Parti dette Forhold, og jeg maa sige, at naar man sammenligner — og det kan jeg ikke komme bort fra — med den højtærede Statsministers Fremfærd overfor Departementschef Dalhoffs Forgænger Hr. Busck-Nielsen, saa synes det mig, at Modsætningen er saa stor, at det er umuligt at finde nogen som helst Logik eller rationel Forbindelse i Behandlingen af disse Mænds Forhold.

Den højtærede Statsminister vilde jo skyde sig ind under, at Departementschef Dalhoffs Forgænger allerede var suspenderet af den foregaaende Handelsminister, at det med andre Ord i Grunden kun var en tvungen, men nødvendig Pligt, som den højtærede Stats- og Erhvervsminister fuldbyrdede, da han gav Departementschef Busck-Nielsen sin Afsked, inden der endnu var faldet Dom imod ham.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse erindre om, at den højtærede Statsminister ikke nøjedes med at afskedige Departementschefen, uden at der endnu var faldet Dom, formentlig fordi han dog uanset Suspensionen — altsaa ikke blot af formelle Grunde, men af reelle Grunde — mente, at den paagældende var ukvalificeret til at beklæde Embedet, men samtidig med at han foretog denne Afskedigtelse, umiddelbart efter at han havde udnævnt Hr. Dalhoff til Departementschef, fratog Hr. Busck-Nielsen Hvervet som Handelsministeriets udnævnte tilsynsførende i Bestyrelsen for Sparekassen for København og Omegn og overdrog Hvervet til Hr. Dalhoff — saa

vidt jeg ved et Hverv, der lønnes med ca. 4 000 Kr. i Honorar —, og at Departementschef Dalhoff fremdeles beklæder dette tilsynsførende Hverv i Bestyrelsen for Sparekassen for København og Omegn. Dette finder den højtærede Statsminister altsaa at være i sin Orden.

Maa jeg endvidere minde om — men det er ganske vist ikke en Anke, der kan rettes mod den højtærede Statsminister, men derimod mod vor øverste Embedsstand —, at Hr. Dalhoff vedblivende beklæder Posten som Formand for Embedsmændenes Samraad, den øverste Embedsstands faglige Forening, formentlig fordi den højerestaaende Embedsstand mener, at Departementschef Dalhoff fremdeles er værdig til at staa som det lodige og fulgyldige Udtryk for den højerestaaende Embedsstands bedste Egenskaber.

Jeg for mit Vedkommende har i Valgkampagner og her i Salen gentagende givet Tilsagn om, at jeg skulde støtte Krav om bedre Lønninger for den øverste Embedsstand, og jeg skal ogsaa holde mit Tilsagn, men efter alt, hvad der Gang paa Gang er kommet frem i den Periode, der er forløbet siden Krigen, og efter at have set, hvorledes den danske Embedsstand reagerer eller rettere sagt *ikke* reagerer i et Tilfælde som dette, men følger den snævraste Fagforeningskollegialitets sletteste Principper, saa maa jeg sige, at vel vil jeg være med i Defensoratet for højere Lønninger, men jeg kommer til at gøre det med en overmaade besk Smag paa Tungen.

Forholdet er altsaa det, at den højtærede Statsminister ikke mener, der er begaaet nogen Forsømmelighed, som, selv om den ikke kan straffes med Bøde — hvad jeg som Jurist mener den burde og kunde — er af den Beskaffenhed, at den gør den paagældende ukvalificeret til vedblivende at beklæde den høje Embedsstand.

Jeg har liggende her foran mig Revisoratets Redegørelse for Arendrup-Affæren, og den bekræfter til fulde min Paastand. Jeg beder den højtærede Statsminister, hvis han er i Stand til det, afkræfte min Paastand fra forleden, nemlig, at det mægtige bedrageriske Forbrug af Statens Midler, for saa vidt angaar Kontorholdspengene, kunde være undgaaet, hvis Departementschefen havde gjort sig den simple Ulejlighed ved Finansaarets Udgang at anmode om at faa Ministeriets Hovedbog og Kassebog at se og at faa at se, hvad der var rekvireret fra Finanshovedkassen for derefter at sammenligne det med Udgiftsposterne.